

במרכז תערוכתה של קרן גלר ניצב המיצב אופוס 24, פרי שיתוף פעולה בין האמנית לבין הקונסרבטוריון למוסיקה מרכז קהילתי נוה אליעזר.

המיצב מורכב משתי הקרנות וידיאו, גליל נייר ואובייקט מטופל הבוחנים באמצעות שימוש בשפה חזותית מינימליסטית ולואו-טקית את מערך היחסים המתקיים בין מדיומים שונים מהם מורכבת העבודה.

אופוס 24 עוסק במנעד העדין שבין תמימות ילדותית, כישרון, הישגיות והצלחה דרך דמותה של דינה, כנרית בת 8, תלמידת הקונסרבטוריון. העבודה מתמקדת בקושי הנוגע ללב שמצוי בתהליך הבניית הלמידה, האימון הסיזיפי, התובענות שבתרגול ורמת הריכוז הגבוהה שנדרשת. מצד שני, העבודה מעוררת שאלות רבות ביחס לשאפתנות, תחרותיות ולמדד ההצלחה בעידן שבו ילדים ובני נוער חולמים להיות מפורסמים, חולמים להיות התגלית הבאה. אלו הם רק חלק מתסמיניה של חברה ראוותנית המטפחת סיפורי הצלחה, מעלה על נס את תעשיית "הכוכבים" ותרבות האינסטנט. שתי הקרנות הוידיאו ניצבות אחת מול השנייה בשני צידי הגלריה. בכניסה לחלל מוקרן דימוי סטטי של "גוש" כיסאות האודיטוריום ומולו ניצבת עבודת וידיאו בעלת הקרנה כפולה: על הקיר האחורי מוקרנת בימת האודיטוריום של המרכז הקהילתי ולפניה, מנותקת ממנה, על גבי דף נייר המשתפל מהתקרה, מוקרנת דמותה של דינה המנגנת בכינור את היצירה *קונצ'רטו בסול מז'ור של א. רידינג* (Oskar Rieding, 1840-1918). המרחק הפיזי הנוצר בין שתי קרנות אלו מאפשר יצירת "מאחורי הקלעים" של הבמה, של העבודה ושל מדיום הוידיאו ארט ומאפשר שוטטות בתוך מרחב שאינו מתקיים עבור הצופה. בחלל שנפער בין שתי ההקרנות, ניצב אובייקט רדי-מייד - עמודי ניתוב תור מטופלים, מעליהם כתם אור עגול כבבימת תיאטרון.

באופוס 24 גלר מבקשת לפרק ולהרכיב מחדש את הפן התיאטרלי של העבודה – מבחינה קונספטואלית, אסתטית ופיזית. נוכחותה הכנה והאוונטית של דינה המתוארת ברגע דרמטי על בימת אולם ריק מאדם, מעוררת בצופה חוויה רגשית פשוטה, אפקטיבית ובלתי אמצעית. נגינתה של דינה נותרת מונוטונית לאורך כל העבודה אולם דווקא בגלל היעדר פאתוס או דרמה, מצליחה גלר להדגיש תחושות של ניכור וריחוק. העבודה סגורה בתוך עצמה ומציגה רגע תלוש ונטול זהות – האם מדובר ב"רגע שלפני" התרחשות או שמה אנו צופים בשארית פעולה של ה"רגע שאחרי". כך או כך העבודה מותירה את הצופה בציפייה לרגע מכריע שאינו מתממש.

בחירתה של גלר להציג מיצב הבנוי משלוש עבודות המתלכדות לכדי "נרטיב" אחד מכתובה מספר נקודות מבט שונות נטולות היררכיה ושוללת מהצופה את האפשרות להכיל במבט אחד. פעולת הפירוק וההרכבה הנוכחת בעבודה הופכת להיות לא רק פיזית אלא גם סימבולית ומעלה שאלות ביחס למבטו של הצופה ומידת המעורבות הנדרשת ממנו לקריאה אפקטיבית של יצירת האמנות. במיצב זה מעלה גלר שאלות פורמליסטיות בנוגע לגבולות מדיום הוידיאו ארט בתוכו היא מרבה לפעול, ובוחנת באמצעות שימוש באלמנטים אופייניים לבניית יצירת אמנות כגון אור וצל, משחקי

פרופורציות ושיבושי קני מידה את מידת גמישות המדיום והתחקותו אחר מדיומים מסורתיים כמו ציור או פיסול. גלר מצליחה לייצר סביבה ממשית וקונקרטית של זירת תיאטרון, רווית הוויה פנטסטית ועומק פסיכולוגי.

מיצב הוידאו אפוס 24 חושף מחד רגע "ייצוגי" ומאידך רגע אנושי עדין, שברירי ואינטימי. נקודת המוצא לעבודה נעוצה בזיכרון ילדות של גלר אולם היא מצליחה לפרוץ את גבולות האוטוביוגרפי ועושה שימוש במימד האישי-פרטי ככלי אוניברסאלי.